

Lai saprastu, kāpēc Latvijas iedzīvotāji 1991.gada janvārī devās uz Rīgu aizstāvēt barikādes, esmu intervējusi savu vectētiņu – Andri Actiņu, dzimušu 1941.gada 6.jūlijā.

Dzimis Cēsu apriņķa Liepās, no 18 gadu vecuma Andris dzīvoja Rīgā, studējot Latvijas Valsts universitātes fizikas un matemātikas fakultātē un vēlāk strādājot par vecāko pasniedzēju Rīgas politehniskā institūta Automātikas un skaitļošanas tehnikas fakultātē (1967-1990). 1990.gada vasarā viņš atgriezās sava vectēva mājās, Veselavas pagasta “Brīvniekos”, kur turpina saimniekot arī tagad.

*Vectētiņa saņemtā barikāžu
piemiņas medaļa*

- Kas Tevi piesaistīja piedalīties barikādēs?

Pirms barikādēm jārūnā par Atmosdas posmu. Mani vienmēr ir interesējusi Latvijas vēsture, esmu bijis nacionāli noskaņots latvietis. 1988.gada septembrī Kārlis Šadurskis rīkoja fakultātē mītiņu un palūdza man nolasīt brīvdomīgu uzrunu, kas tika translēta arī pa radio un nebija glaimojoša pastāvošajai iekārtai. Iestājos arī Tautas frontē, dziedāju koros. Jau pirms barikāžu laika piedalījos dažādās manifestācijās, tādēļ likumsakarīga bija piedalīšanās barikādēs.

- Kādu atceries notikumu gaitu barikāžu laikā?

Barikādēs nebiju visu laiku. Uz barikādēm no Veselavas ar auto devos vairākas reizes. Barikāžu laikā daudz fotografēju. Tāda, kāda Vecrīga bija 1991.gadā – vairāk negribētu ko tādu redzēt: sadzītas tehnikas vienības, no būvmateriāliem izveidotas aizsargsienas. Atceros, ka vienā no pēdējiem braucieniem uz Rīgu jau Bergos bija tanki, bet organizētā plūsmā mēs tomēr nokļuvām Rīgas centrā. Kādā naktī paklīda baumas, ka no Pleskavas uz Rīgu tiek sūtīta desantnieku izlases vienība. Vecrīgā cilvēki bija vienoti, dega uguns kuri, skanēja dziesmas.

- Kāds bija Tavs galvenais uzdevums, atrodoties barikādēs?

Uzdevumu man neviens nedeava, ar Cēsu tautfrontiešiem nebiju saistīts. Pats devos uz Rīgu pie bijušajiem darba kolēģiem, piedalījos dziesmotajās manifestācijās. Klātbūtne bija ļoti svarīga.

- Kāda bija atmosfēra starp Latvijas iedzīvotājiem barikādēs?

Atmosfēra bija fantastiska. Pārsteigums par cilvēku vienotību. Rīdzinieki palīdzēja, ar ko vien varēja – nesa uz barikādēm sasmērētas maizītes, siltu tēju. Bija sievietes, kas nesa cimodus un zeķes, jo barikāžu laiks bija ļoti auksts. Naktis pavadījām Doma baznīcā, tā bija cilvēku pārpildīta. Bija milzīga vienotība. Barikādēs bija ne tikai latvieši, bet arī citu tautību Latvijas iedzīvotāji, visi, kam bija svarīgs Latvijas liktenis.

- Kā Tu juties, piedaloties barikādēs?

Par to nedomāju, kā jutos es. Es kā Latvijas cilvēks, latvietis zināju, ka man tur ir jābūt.